

Samling, at det var Regjeringens Mening endnu at gjøre dette Forsøg, inden den Lod Sagen falde; jeg er overbevist om, at der ikke fandtes et Medlem i denne Sal, paa hvem denne Udtalelse ikke gjorde et i høi Grad pinligt Indtryk. Den høitærede Confeilspræsident fik under den fortsatte Behandling Anledning til at forklare denne sin Udtalelse nærmere, og han forklarede den da saaledes, at det var ganske vist Meningen at lade Sagen falde som Helhed betragtet; men det var ogsaa Regjeringens Hensigt — og han henviste herved udtrykkelig til, at der dog var en 3, 4, 5 Punkter, hvorom der var Enighed mellem Regjeringen og Flertallet — at fremdrage disse Punkter og søge dem gennemførte stykkevis. Men heller ikke dette Løfte er blevet holdt. Regjeringen har set noget paa Stykkerne, men den har ogsaa ladet disse falde, og vi have ikke set, hvilket Stykke af de dengang forhandlede Lovforslag om Forsvarsvæsenet Regjeringen har gjort et Forsøg paa siden at fremme. Regjeringen har altsaa tværtimod — forsaavidt handlende i Kongens Navn — udført det, som den udtrykkelig har erklæret for at være uforvarsligt, nemlig at udsætte Paabegyndelse af Foranstaltninger paa dette Omraade og lade denne Sag rolig hvile nu i 6 Aar. Der er ingen Tvivl om, og jeg tror, at Enhver, der deltog i Forhandlingerne dengang, vil have erkjendt Rigtigheden deraf, at i det Dødblik, i Sommeren 1876, vilde det have været den letteste Sag af Verden for en anden Regjering at gennemføre en Række af Foranstaltninger, hvorom der var opnaaet mere eller mindre Enighed mellem Flertallet og Mindretallet i denne Sal. Derom er der ingen Tvivl. Man vilde have kunnet gennemføre en Styrkelse af Forsvaret i første Linie, man kunde have styrket Flaaden betydelig, man kunde have ordnet Rystforsvaret, man kunde have anbragt en Dækning for Sylland, som man ogsaa dengang sikkert kunde være bleven enig om. Er man nu aldeles fuldt og fast overbevist om, at man virkelig har fuld Erstatning for alt dette, som nu i dette Dødblik kunde have været fuldført — thi det var beregnet paa Guldsørelse i Løbet af 5—7 Aar — i den ene Kjendsgjerning, at man har kunnet bevare den nuværende Regjering?

Efter denne lange Hviletid komme vi altsaa nu til anden Akt. Jeg spørger nu: hvad er der i Mellemtiden passeret, hvad er der indtruffet, som har givet Regjeringen den Tanke, efterat den altsaa har ladet Sagen hvile, at nu er Tidspunktet kommet, nu ere Forholdene gunstigere for at faae denne Sag gennemført? Er det Forholdet til

Folkethinget, som i saa Henseende skulde have forbedret sig i de forløbne Aar? Ja, jeg anser det for umuligt, at den høie Regjering selv kan omgaaes med en saadan Tanke; thi hvad ligger der imellem? Ingen har glemt eller kan nogenfinde glemme, at mellem da og nu ligger Provisoriet af 1877 og 3 Oplysninger af Folkethinget, hvorved man har forsøgt Anvendelsen af Forsfatningens yderste Midler for at gennemføre sine Krav. Er dette nu altsaa Tegnet paa, at der i den Tid, der er forløben, skulde være indtraadt et gunstigere Forhold mellem Regjeringen og Thinget? Det er visjelig ikke saa. Er der da foregaaet en saadan Forberedelse af Sagen, hvorved man fra Regjeringens Side har kunnet antage, at Stemningen i Salen her var mere blødgjort? Har man forberedt Sagen f. Ex. ved kombinerede Kommissioner, hvorigjennem man har søgt at drage Folkethingets Medlemmer ad den Vej, man ønskede? Der har ikke været Tale om noget Sligt. Den Forberedelse, der har fundet Sted, kender jeg forøvrigt ikke noget til; men jeg antager, at man væsentligst har søgt sit Raad i særlig artilleristiske Kredse, Raad, som ere gaaede i en Retning, der er Folkethingets Opfattelse stift modsat. Er der foregaaet Forandringer i Realiteten af Sagen? Lyder Lovforslaget nu paa Noget, der skulde synes at nærme sig til Folkethingets Opfattelse? Jeg spørger: hvorledes er dette Lovforslag egentlig blevet til? hvorledes er man naaet til disse Summer af nogle og halvfjerdsindstyve Millioner Kr.? Dette staar i Forbindelse med, hvorledes man overhovedet har naaet den saa meget paaberaabte Enighed mellem de Sagkyndige og de i Sagen formentlig nærmest Interesserede. Vi erindre Alle, at da vi forhandlede Sagen sidst i Samlingen 1875—76, var der ikke ringe Enighed mellem de forskjellige Opfatterser. Der var Nogle, der vilde have Høbenhavn's Befæstning i 2den eller 3die Række, medens Nogle vilde have den i 1ste Række. Der var Nogle, der vilde strag bygge paa Flaaden, Nogle, der betonedes Algersøfund, Nogle, der vilde have et befæstet Punkt i Sylland; kort sagt: Anstuelserne gik i forskjellige Retninger. Denne Uenighed, som jo aabenbart var noget tryk-kende, er man kommen ud over; men paa hvilken Maade? Man er kommen ud af den paa den Maade, at man har sagt: S, som interessere Eder for det ene, skulle faae Eders fuldt ud, naar vi faae det, vi sætte Pris paa, fuldt ud. Man har altsaa taget Hensyn til enhver enkelt af de tidligere modsatte eller mindre korreponderende Meninger og har saaledes tilsidst faaet dette uhyre Resul-